

Lesninger Den hellige Stefan - 26. desember

1. lesning Jes 52, 7–10

Hele den vide jord får se frelsen fra vår Gud

Hvor fagre er deres føtter som kommer løpende over fjell og bringer gledesbud, som melder fred og bærer godt budskap, forkynner frelse og sier til Sion: «Din Gud er konge!» Hør, dine vaktmenn roper høyt, de jubler alle sammen. Like for sine øyne ser de at Herren vender tilbake til Sion.

Bryt ut i samstemmig jubel, Jerusalems ruiner! For Herren trøster sitt folk og løser ut Jerusalem. Herren viser sin hellige arm for alle folkeslags øyne. Hele den vide jord får se frelsen fra vår Gud.

Responsoriesalme Sal 31 (30),3cd–4. 6 og 8ab. 16bc og 17

Omkved: I dine hender, Herre, overgir jeg min ånd.

Vær meg et vern, en klippe,
en borg til å frelse meg.
Du er jo mitt berg og min borg,
for ditt navns skyld fører og leder du meg.
Jeg overgir min ånd i dine hender,
du forløser meg, Herre, du trofaste Gud.
Jeg jubler av glede over din miskunn.
Min nød og trengsel har du sett.
Mine dager er i din hånd,
fri meg fra fiender som står meg etter livet.
La ditt åsyn lyse over din tjener,
og frels meg i din godhet.

2. lesning Hebr 1, 1–6

Gud har talt til oss gjennom Sønnen

Mange ganger og på mange måter talte Gud fordum til våre fedre gjennom profetene. Men nå, ved tidenes ende, har han talt til oss gjennom Sønnen – gjennom ham som han har innsatt som arving til alle ting, og ved hvem han også har skapt verden. Han er Guds herlighets strålende avglans, Guds vesens rene avbilde, og ved sitt mektige ord opprettholder han universet. Ved Majestetens høyre i det høye tok han sete, etter å ha bragt oss renselse for våre synder. Høyt over englene har han fått sin plass; for det navn han har fått i arv, er av en annen orden enn deres.

For til hvem blant englene har Gud noensinne sagt: «Du er min sønn, jeg har født deg i dag –» eller: «En far skal jeg være for ham, og en sønn skal han være for meg»? Og videre, når han fører sin førstefødte inn i verden, sier han: «Alle Guds engler skal tilbe ham!»

Halleluja

Halleluja.

En hellig dag har lyst opp for oss.

Kom, alle folk, og tilbe Herren;

for i dag er et stort lys kommet ned til jorden!

Halleluja.

Evangelium Joh 1,1–18 (kortere form: 1,1–5.9–14)

Ordet ble menneske av kjøtt og blod, og oppslo sin bolig blant oss

I opphavet var Ordet. Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud; i opphavet var han hos Gud. Alt ble skapt ved ham; uten ham er intet skapt. Alt som er skapt, har sitt liv i ham; og Livet er menneskenes Lys. Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke kunnet gripe det.

[Der var en mann, sendt fra Gud; hans navn var Johannes. Han kom for å vitne; han skulle vitne om Lyset, for at alle skulle komme til tro ved ham. Han var ikke selv Lyset, men han skulle vitne om Lyset.]

Det sanne Lys, det som opplyser hvert menneske, kom nå selv til verden. Han var i verden, og ved ham er verden blitt til; men verden kjente ham ikke. Det var sitt eget han kom til, og hans egne tok ikke imot ham.

Men de som tok imot ham, dem gav han evne til å bli Guds barn; han som selv er født, ikke ved manns eller menneskes vilje, men av Gud.

Og Ordet ble menneske av kjøtt og blod, og oppslo sin bolig blant oss. Hans guddomsglans har vi sett – en herlighet som en enbåren Sønn, kommet fra Faderen og fylt av hans nåde og sannhet.

[Om ham vitner Johannes; han roper ut: «Det er om ham jeg har sagt: Han som kommer etter meg, er gått forbi meg. For før meg var han til.»

Og av hans fylde har vi alle fått, nåde over nåde; for ved Moses ble Loven gitt, men ved Jesus Kristus fikk vi del i hans nåde og hans sannhet.

Gud har ingen noensinne sett; men den enbårne Sønn, som dveler i Faderens favn, han har vist oss hvem han er.]